

สัจธรรม

พระอาจารย์สงบ มนัสสุโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๖๐

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่)

ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “ผลกรรมของอัตวินิบาตกรรม”

กราบเรียนถามหลวงพ่อกุศลโพธิ์สูง ดิฉันมีความสงสัยจากบทความต่าง ๆ ที่ได้
อ่านมา ในทางการแพทย์ โรคซึมเศร้าถือเป็นอาการผิดปกติของสารเคมีในสมอง กรณีนี้ถ้า
เป็นโรคนี้ทำการอัตวินิบาตกรรมสำเร็จ ไม่ว่าจะโดยมีสติรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม ผลกรรมคืออะไร
และผลจะเท่ากับคนที่ทำอัตวินิบาตกรรมทั่วไปหรือไม่ แล้วถ้าเราอยากอุทิศส่วนกุศลไปให้
ต้องทำอย่างไร เคยได้ยินว่าต้องนั่งกรรมฐานระบุชื่อให้เท่านั้น บุญหรือทานอื่นเขาจะไม่ได้
รับ จริงหรือไม่ ขอบพระคุณหลวงพ่อกุศลโพธิ์สูงเวลาตอบคำถามค่ะ

ตอบ : อันนี้อัตวินิบาตกรรมเนาะ นี่พูดถึงทางการแพทย์ ทางการแพทย์ โรคซึมเศร้า เขา
บอกว่าเป็นอาการผิดปกติของสารเคมีทางสมอง กรณีโรคอย่างนี้ถ้าทำอัตวินิบาตกรรมสำเร็จ
ที่นี้พอทำอัตวินิบาตกรรมสำเร็จ

เพราะเราอยู่ทางโลก กรรมนี้เป็นอกุศล เราจะทำกรรมนี้เป็นอกุศล อกุศล
มันไม่มีต้นไม่มีปลาย มันยาวนานมหาศาล เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
บุพเพนิวาสานุสติญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีต้นไม่มีปลาย ใจ คำว่า “ไม่มี
ต้นไม่มีปลาย” คือมันยืดยาวมาก

ที่นี้คำว่า “ยืดยาวมาก” การกระทำของจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันไม่รู้จะทำ
ตั้งแต่ภพใดกรรมใด ถ้าไม่รู้จะทำตั้งแต่ภพใดกรรมใด เวลาเกิดในชาติปัจจุบันนี้ เวลา
เกิดในชาติปัจจุบันนี้ เราอยู่ในชาติปัจจุบันนี้ เราก็จะเริ่มต้นนับหนึ่งกันที่นี้ไง ส่วนใหญ่จะ
เริ่มต้นนับหนึ่งกันที่นี้ พอเริ่มต้นนับหนึ่งกันที่นี้ มันก็เลยแบบว่าเหมือนผ้าขาว ว่าเริ่มต้นที่นี้
แล้วมันจะเป็นไปอย่างไร

แต่ถ้าบอกว่า มันแบบว่าเขามีความผิดปกติทางจิต เวลาเขามาทำอัตวินิบาตกรรม เขาจะมีผลเท่ากับผู้ที่เขาจิตปกติที่ทำอัตวินิบาตกรรมหรือไม่

เหตุผลมันอยู่ตรงนี้ไง ตรงที่ว่า ถ้าเราคิดว่าเขาทำไปโดยขาดสติ เขาทำไปโดยที่เจตนาของเขาไม่ได้ปรารถนาอย่างนั้น เขาทำไปโดยไม่รู้ตัว นี้ออย่างนั้นเลย มันจะมีผลเท่ากันหรือไม่ ถ้ามีผลเท่ากันหรือไม่ เห็นไหม

มันก็เหมือนกับการกระทำ ถ้ากระทำโดยสติสมบูรณ์ เราก็ต้องมีผลตามนั้น ถ้ามีผลตามนั้น ในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าณะ ที่ท่านพูดไว้ในธรรม พูดไว้ในธรรมว่าผลของมัน ผลของมัน ถ้าใครทำลายตัวเอง ใครฆ่าตัวตาย มันจะต้องฆ่าตัวตายอีก ๕๐๐ ชาติ

คำว่า “๕๐๐ ชาติ” ฉะนั้น เวลา ๕๐๐ ชาติ ในชาติปัจจุบันนี้เวลาใครฆ่าตัวตาย เขาเริ่มต้นนับหนึ่งมาจากที่นี้หรือเขามาแล้ว ๕ ชาติ ๑๐ ชาติ แล้วมาชาติปัจจุบันนี้เขาตั้งใจว่าจะทำ เขาตั้งใจและตั้งใจจะทำนะ

เราเคยเห็นตั้งใจและตั้งใจที่จะทำ มันมีพระกรรมฐาน เวลาเขามีความเครียด เขามีต่าง ๆ เขาเอาเชือกนะ เอาเชือกมัดไปผูกแขวนไว้กับราวตากผ้า ตายได้เหมือนกัน มันแปลก

แล้วคนที่มีความรู้สึกนึกคิดอย่างนี้เราเห็นมา เราเห็นมา พระเณรเคยมาอยู่ด้วย เขาจะพูดอะไร เขาจะทำอะไร เขาจะจบลงที่ตรงนี้ เขาจะจบลงว่าเขาจะทำร้ายตัวเอง เขาจะทำร้ายตัวเอง จะมีเรื่องอะไรก็แล้วแต่นะ มันจะจบลงที่เขาจะทำร้ายตัวเองตลอดเวลา แล้วพอเริ่มมีพระเห็น พระรู้เข้าก็คอยดูแล สุดท้ายแล้วเขาก็ได้ผูกคอตายเหมือนกัน นี่มันเป็นอย่างนี้ นี่พูดถึงเวรกรรมก่อนนะ นี่พูดถึงเวรกรรม

แต่เวลาเขาบอกว่า ได้อ่านบทความมาว่า ในทางการแพทย์ โรคซึมเศร้า ถ้ามีอาการผิดปกติของสารเคมีในสมอง ถ้าสารเคมีในสมองมันสั่ง มันทำอย่างนี้ มันก็แบบว่าโรคนี้ทำอัตวินิบาตกรรมสำเร็จ

ไม่ว่าจะโดยมีสติรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม เวลาสำเร็จมันก็เป็นสำเร็จทั้งนั้นนะ แต่โดยปกตินะ ถ้าเป็นผิดปกติทางจิต เขาจะทำร้ายตัวเอง ๆ มันทำร้ายตัวเองอย่างนั้นนะ แล้วทำร้ายตัวเองของเขา

ฉะนั้น เวลาเขาทำร้ายตัวเอง สิ่งที่เขาทำร้ายตัวเองของเขา หรือคนปกติที่เขาทำ
 อัตวินิบาตกรรม อันนั้นเป็นเวรเป็นกรรมของเขา ที่นี้เป็นเวรเป็นกรรมของเขา ที่นี้พอเวร
 กรรมของเขา มันเป็นคนใกล้ชิด เป็นคนใกล้ชิด เป็นคนของเรา เราก็จะช่วยเหลือเจือจานเขา
 เราก็จะตอบแทนเขา ถ้าช่วยตอบแทนเขา โดยที่เขาทำอัตวินิบาตกรรม เราจะทำบุญกุศลให้
 เขาได้หรือไม่

เวลาทำบุญกุศลนี้ะ ในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีเปรตประเภท
 เดียวที่อุทิศส่วนกุศลให้ได้ แต่เวลาอุทิศส่วนกุศลให้ เราอุทิศส่วนกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวร
 เราอุทิศส่วนกุศลให้กับสัมภเวสีตามสามแยกสี่แยกที่เราอรส่วนบุญอยู่ เราทำบุญอุทิศส่วน
 กุศลอย่างนี้

ที่นี้เวลาในทางบาลี ในทางธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันมีปรทัต
 ตูปชีวีเปรต เปรตที่ว่ารับได้เท่านั้น ถ้าเปรตอย่างอื่นรับไม่ได้ รับไม่ได้ๆ รับอย่างไรรับไม่ได้
 รับไม่ได้แล้วทำบุญกันทำไม เราทำบุญกันทำไม เวลาคนตาย เราทำบุญกันทำไม

เราทำบุญกัน ทำบุญเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้เขาไปดี ไปดีตรงไหน ไปดีที่ว่า เห็นไหม
 เวลาหลวงตาท่านไปเทศน์งานศพ เราจำแม่นเลย เวลาจะไปเทศน์งานใครก็แล้วแต่ ท่านบอก
 ว่า นาย ก นาย ข เป็นผู้เสียชีวิต เหตุเพราะนาย ก นาย ข เป็นผู้เสียชีวิต ทำให้พวกเราได้
 ทำบุญกุศล

ท่านบอกว่า จะเอาคนตายนี้เป็นเหตุ เอาคนเป็นเหตุ เป็นเหตุให้พวกเราได้
 ทำบุญ ถ้าเป็นเหตุให้พวกเราได้ทำบุญ เราทำบุญของเรามันก็เป็นบุญกุศลของเรา บุญ
 กุศลของเรา

ที่นี้เพียงแต่ว่าเราระลึกถึง เราก็อุทิศส่วนกุศลให้เขา ถ้าอุทิศส่วนกุศลให้เขา มันจะ
 ไปเข้ากับ อทาสี เม อทาสี เมฯ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาสวดศพ ท่านบอกว่า
 เวลาคนใกล้ชิดของเรา คนของเราเวลาเสียชีวิตไป อย่าคร่ำครวญ อย่าร้องไห้ อย่าเสียใจให้
 มากเกินไปเลย ให้ทำคุณงามความดีถึงกัน ให้ทำคุณงามความดีถึงกัน เพราะจิตถึงจิตไป
 เพราะจิตมันถึงจิต

ฉะนั้นบอกว่า ทำบุญกุศลแล้วเขาได้รับหรือไม่ เราช่วยเหลือเจือจานเขาได้หรือไม่

ได้ เรายะลึกถึงเขา เรายะลึกความดีถึงกัน ความระลึกความดีถึงกัน เหมือนเรา เวลาเราทำสิ่งใดก็แล้วแต่ เรามีพรรคพวก มีคนคอยเกื้อหนุน มันสบายใจนะ กับเราอยู่คนเดียวแห้งแล้ง ทำอะไรไม่มีใครดูแล ฉะนั้น คนที่มันคิดถึง มันคิดถึง มันอุทิศส่วนกุศล มันเป็นสิ่งดีงามทั้งนั้นนะ ฉะนั้น สิ่งที่ว่าในบาลีเขาพูดไว้อย่างนั้นจริง

เดี๋ยวต้องเตือนสติพระสงฆ์ก่อน ถ้าไม่เตือนสติ เดี่ยวบอกกล่าวตู่พุทธพจน์นี้เป็นอาบัตินะมีง

มันอยู่ในบาลีนะ เรายากจะแจกแจงใจ ในบาลีพูดไว้อย่างนั้นจริงๆ แต่เราพูดถึงข้อเท็จจริง พูดถึงน้ำใจของคน พูดถึงการระลึกถึงกัน นี่มันเป็นเรื่องหนึ่งนะ เป็นเรื่องหนึ่งเพราะอะไร เวลาคนมีเวรมีกรรม อย่างเช่นเวลาคนที่มีปัญหาในหัวใจทำสิ่งใดแล้วมันกระทบกระเทือน ให้ขอขมาลาโทษๆ เวลาขอขมาลาโทษนะ เราทำไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่

คนเรานะ บางทีจิตใจเวลาเข้าถึงพระถึงเจ้ามันจะมีการต่อต้านมีต่างๆ เราทำไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่ถ้าเราทำของเรานะ เราอุทิศส่วนกุศล เราขอขมาลาโทษ มันดีขึ้นๆ ทั้งนั้นนะ เราจะบอกว่า ทำความดีมันก็คือดี ทำสิ่งที่ดีงามมันดีทั้งนั้นนะ

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่คนใกล้ชิดของเราเวลาเขาเสียชีวิตไปแล้ว โดยที่ว่าเขาผิดปกติ เขาทำของเขาไป มันจะสมบูรณ์หรือไม่สมบูรณ์ นั่นเขาทำของเขาไปแล้ว ฉะนั้น เวลาเขาบอกว่าเขาได้อ่านบทความ ได้คิดต่างๆ ทางการศึกษาต่างๆ

เราก็จะมาคิดแบบทางสาฎกฏีกา ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกาไป มันต้องตัดสินกันตามนั้นไง นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราอ่านไปแล้วก็เป็นบทความ บทความมันก็เป็นองค์ความรู้ของเรา แล้วองค์ความรู้ของเราจะมาตัดสินการกระทำของเรา แล้วตัดสินการกระทำของเรามันก็อยู่ที่เวลาที่กรรมอีก อยู่ที่การกระทำอันนั้น เห็นไหม

ฉะนั้น สิ่งที่เขาทำของเขาแล้ว เราวางไว้ นั่นผลสรุปมันจบแล้ว แต่ที่นี้มันกลับมาที่เรา กลับมาที่เรา

“ถ้าเราอยากจะทำอุทิศส่วนกุศลไปให้ ต้องทำอย่างไร เคยได้ยินว่าต้องนั่งกรรมฐานระบุชื่อให้เท่านั้น บุญหรือทานอื่นเขาจะไม่ได้รับ จริงหรือไม่”

ไอ้การระบุงู้อันเป็นการอุทิศ การเจาะจง เวลาเจาะจงนะ อย่างเช่นญาติเรา เสียชีวิต เราอุทิศส่วนกุศลไป เราอุทิศส่วนกุศล เราระบุงู้อัน ระบุงู้อันมันเจาะจงให้กับคนนี้ แล้วคนที่เสียสละ เราก็อุทิศส่วนกุศลต่อเนื่องๆ ไป มันเป็นที่เขาได้รับเป็นชั้นเป็นตอนขึ้นไป

แต่ถ้าเราทำบุญกุศลนะ เราก็อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร สรรพสัตว์ทั้งหลาย เขาก็ได้รับส่วนกุศลของเขาไป สิ่งที่ได้รับส่วนกุศลมันเป็นประโยชน์ไง แต่ถ้าระบุงู้อันเจาะจง คำว่า “เจาะจง” มันเจาะจงเฉพาะตรงนั้น เจาะจงได้ญาติของเราด้วย แล้วสิ่งที่การอุทิศส่วนกุศล มันเป็นนามธรรม

คำว่า “นามธรรม” เห็นไหม เรามีเงินหนึ่งบาท เราให้ญาติเราหนึ่งบาทก็จบแล้วหมด แล้วจะให้ใครต่อ แต่ถ้าเรามีเงินหนึ่งบาท เราให้ญาติเราหนึ่งบาท ที่นี้เงินหนึ่งบาทก็เป็นแบงก์หนึ่งบาทมีมูลค่าเท่ากับหนึ่งบาท ถ้าบุญกุศลหนึ่งบาทก็คือหนึ่งบาท ให้ญาติไปแล้วหนึ่งบาท เราก็ยังเหลืออีกหนึ่งบาท ให้สรรพสัตว์ไปหนึ่งบาท เราก็ยังเหลืออีกหนึ่งบาท ให้ใครอีกหนึ่งบาท เราก็เหลือหนึ่งบาท

เพราะธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า อุทิศส่วนกุศลเหมือนเทียนเล่มหนึ่ง เทียนเล่มหนึ่งไปจุดต่อให้กับเทียนเล่มต่างๆ เทียนเล่มนั้นก็ยังคงอยู่เดิม เทียนเล่มนั้นก็ยังคงอยู่เดิม

เรามีเทียนเล่มหนึ่งใช้ไหม เราก็จุดต่อๆๆ ให้คนอื่นไป เทียนของเราดับไหม ไม่ได้หรอก นี่ก็เหมือนกัน เราอุทิศส่วนกุศลให้คนนั้นๆๆ ยิ่งอุทิศเท่าไรนะมันยิ่งจุดเทียนเต็มไปหมดเลย

แต่เราคิดไม่ถึงไง เราคิดว่าเงินหนึ่งบาทให้บาทจบก็จบแล้ว ทีนี้พอเงินหนึ่งบาทอุทิศให้ไปเลยหนึ่งบาท หนึ่งบาทเราก็ยังคงเดิม ถ้ายิ่งอุทิศต่อไปก็ยังคงเดิม

เออ! หลวงพ่อพูดเล่นหรือเปล่าเนี่ย

นี่พูดจริงนะ พูดจริงๆ เพราะว่าเราอุทิศไปแล้วเราก็เท่าเก่านะ เราอุทิศไปแล้วเราก็เหมือนเดิมนะ เราอุทิศไปๆ นี่ก็เหมือนกัน คำว่า “เวลาเราอุทิศเจาะจงไปแล้ว เราระบุงู้อันไปแล้ว แล้วเราจะให้ใครต่อล่ะ”

เราระบุชื่อไปแล้ว เวลากรวดน้ำ เขาจะว่าสรรพสัตว์ทั้งหลาย ให้ใจกว้างขวาง เวลา หลวงตาทำนภาวนาของท่าน ตอนท่านจะออกจากภาวนาท่านจะแผ่เมตตาไปครอบคลุม โลกธาตุไม่มีที่สิ้นสุด ท่านแผ่เมตตาของท่านไป ท่านแผ่เมตตาของท่านไป นี่ก็เหมือนกัน เรา อุทิศส่วนกุศลก็อุทิศของเราไป อุทิศของเราไป

นี่ก็เหมือนกัน ย้อนกลับมาที่ว่า เราจะอุทิศส่วนกุศล เราต้องทำอย่างไร

เราใส่บาตร เราทำบุญกุศลของเรา เรากรวดน้ำ เราอุทิศถึงเขา จบ เราทำคุณงาม ความดี เรานั่งสมาธิภาวนาอุทิศถึงเขา เราอุทิศถึงเขา อุทิศถึงเจ้ากรรมนายเวร อุทิศให้หมด เลย ยิ่งกว้างขวางยิ่งดีทั้งหมด

ฉะนั้น เขาบอกว่า เคยได้ยินมาว่าต้องนั่งกรรมฐานระบุชื่อเท่านั้นถึงจะถึง

นั่งกรรมฐาน นั่งกรรมฐานแล้ว นั่งก็คิดฟุ้งซ่าน นั่งแล้วไม่ได้เรื่องเลย อุทิศก็ไม่ได้ เหมือนกัน เขาบอกว่านั่งกรรมฐาน กูก็นั่งบ้าง เขาอุทิศ กูอุทิศไม่รู้เรื่อง

เรานั่งกรรมฐาน เพราะนั่งกรรมฐาน ถ้ามันดีนะ จิตมันสงบ มันก็เหมือนกับแสง เลเซอร์ ถ้ามีพลังงาน มันตรงนะ เพียะ! เพียะ! แต่ถ้าแสงเลเซอร์พลังงานมันอ่อน ที่เขาบอก ให้นั่งภาวนาๆ เพราะว่ายิ่งภาวนาแล้วจิตมันดีขึ้น ตอนอุทิศส่วนกุศลตอนจิตดี ๆ นั่นนะมี คุณประโยชน์มาก

แล้วอีกเรื่องหนึ่งก็สายบุญสายกรรม อีกเรื่องหนึ่งแบบว่าเป็นเลือดเนื้อเชื้อไข เลือดเนื้อเชื้อไขโดยตรง นี่กรรมมันเป็นโดยอัตโนมัติ ถ้าเลือดเนื้อเชื้อไขสิ่งนี้มันจะถึงกันไง

เวลาเรามาเกิดกัน เรามาเกิดเป็นชาติเป็นตระกูลเดียวกัน นี่สายบุญสายกรรม นี่ เรื่องสายบุญสายกรรมนะ เวลาเรามาเกิดร่วมชาตินี้เลือดเนื้อเชื้อไข ตรงนี้มันจะมีผล ต่อเนื่องกันไป ทีนี้เราอุทิศส่วนกุศลมันก็เป็นเรื่องของเรา

ฉะนั้น สิ่งที่ว่าต้องนั่งกรรมฐานระบุชื่อ

ฉะนั้น ไลน์แบบว่าเวลาเราไปอ่านหนังสือ อ่านบทความต่าง ๆ ครูบาอาจารย์ต่าง ๆ ท่านก็มีทัศนคติต่าง ๆ กันไป มีทัศนคติแบบว่า กรณีนี้กรณีเราชุดังค้ไปทั่ว เวลาชุดังค้ไปทั่ว เวลาทางภาคอีสาน ข้าวประดับดิน ไปทางใต้ เดือนสิบสี่เปรมไปทางเหนือ มันอยู่ที่

นักปราชญ์ในพื้นที่ นักปราชญ์ในพื้นที่ตอนสมัยโบราณท่านมีจริตนิสัยท่านชอบอย่างใด ท่านก็พาอย่างนั้น

แล้วเวลาในปัจจุบันกรรมฐานเรามาเจอหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านทำเป็นสากล ท่านทำเป็นสากล ทำโดยกรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราก็ตตามันไปเลย มันเป็นสากลอยู่แล้ว

ฉะนั้น สิ่งที่ว่าในพื้นที่ในท้องถิ่นนั้น เขาเรียกว่าปัญญาท้องถิ่น ปัญญาท้องถิ่นของใครมีที่ไหน เราก็คารพเขา เราเคารพความคิด เราเคารพประเพณีวัฒนธรรมของพื้นที่ แล้วเราเคารพของเขา แต่เวลาเราทำของเรา เราทำโดยสากลของเรา โดยข้อเท็จจริง ถ้าทำอย่างนั้นปี

ไอ้สิ่งที่ว่าต้องนั่งกรรมฐานระบุชื่อ

ไอ้กรณีนี้เวลาโดยทั่วไป เวลากรรมฐานเราให้เรียบง่าย เรียบง่ายจนไม่มีขอบไม่มีเขต เรียบง่ายจนจับต้องอะไรไม่ได้เลยหรือ

ที่นี้คำว่า “เรียบง่าย” เวลาระบุชื่อ เราก็ระบุชื่อได้ ระบุชื่อแล้วเรายังอุทิศส่วนกุศลให้กับสรรพสัตว์ทั้งหลายก็ได้

เขาบอกว่า “โอโฮ! อย่างนี้ก็คำกำไรเกินควรนะสิ ทำบุญหนเดียวอุทิศไปแล้วอุทิศไปอีกไม่มีวันจบวันสิ้นนะสิ”

เวลามิ่งทุกข์นะ มิ่งไม่เห็นคัดค้านอะไรเลย เวลาจะทำความดีมิ่งค้านทุกเรื่องเลยนะ หนุนก็ได้ นี่ก็ไม่ได้ แต่เวลาทำความชั่วนี้ได้ๆๆ ทั้งนั้นเลย

การทำความดีการมีน้ำใจต่อกัน โอโฮ! มันยิ่งใหญ่ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันจะมีสิ่งใดเข้าไปสัมผัสได้นอกจากหัวใจความรู้สึกของคน แล้วหัวใจความรู้สึกของคนที่มีมันยิ่งใหญ่ที่มันปรารถนาความดี มันจะทำคุณงามความดี หนุนก็ได้ นี่ก็ไม่ได้

เวลามันทุกข์มันยากขึ้นมา ก็เลสบีบคั้นเข้ามานะ โอ้ย! ยอมจำนนอย่างนี้ได้ น้ำหูน้ำตาไหลอย่างนี้ได้ แต่ทำคุณงามความดีไม่ได้ ไม่ได้ๆ ไอ้หนุนก็ได้ ไอ้นี้ก็ได้

ไม่ได้ ต้องเอาตั้งค์ให้เยอะๆ ไซ้ใหม่ถึงได้ เช่นเช็คเลขกลมๆ เยอะๆ นั่นแหละดี
 อย่างนั้นหรือ เช่นเช็คเยอะๆ นั่นนะ แล้วพูดถึงมันไม่สะอาดบริสุทธิ์มันจะดีอย่างไร

คนทำสิ่งสองสิ่งนะ แต่จิตใจเขาที่ยิ่งใหญ่ อันนั้นบุญกุศลมหาศาล ปฏิภาหก ผู้ให้
 ไปด้วยความบริสุทธิ์ ผู้รับด้วยความบริสุทธิ์ต่างหาก

นี่ก็เหมือนกัน เขาบอกว่าเขาชอบความมาก แล้วหนูก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้ อุทิศส่วน
 กุศลก็ไม่ได้ เพราะอะไร เพราะเขาทำอัตวินิบาตกรรม

ไอ้โฮ! ทำอัตวินิบาตกรรมก็เลยทำอะไรให้ใครไม่ได้เลย เพียงแต่ว่า ทำ
 อัตวินิบาตกรรม พระพุทธเจ้าให้เห็นว่า แม้แต่เราทำร้ายคนอื่นมันก็เป็นโทษ แล้วถ้า
 ทำลายตัวเองเป็นโทษมากกว่า ท่านให้เห็นคุณค่าของหัวใจ ท่านให้เห็นคุณค่าของจิต
 นี้

จิตนี้มีคุณค่ามากไซ้ใหม่ ถ้าจิตนี้มีคุณค่ามากก็ยึดถือตัวตน กิเลสมันปิดหูปิดตา
 เทียบรังแกเขา เวลามีปัญหาขึ้นมากก็ดันมาทำร้ายตัวเองอีก นี่มันไม่ได้ผลดีอะไรทั้งสิ้นเลย

แต่ถ้าเป็นกรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไซ้ใหม่ ให้เมตตาต่อกัน ให้
 เสียสละแก่สังคัม ให้มีน้ำใจต่อกัน แล้วแต่สรรพสัตว์ แล้วเวลาตัวเรา ตัวเรายังมีคุณค่ามาก
 เข้าไปอีกเพราะอะไร เพราะเราแผ่เมตตาให้เขา เราให้เขามีความสุขก็เป็นความสุขของเขา
 ถ้าเขามีความสุขของเขาก็ความสุขในหัวใจของเขา

แต่ในหัวใจของเรามีแต่ทุกข์แต่ยาก ถ้าหัวใจเราทุกข์เรายาก เราศึกษา เราประพฤติ
 ปฏิบัติธรรม เรามีสติปัญญา สติปัญญามันก็ยับยั้ง นี่ก็เคลื่อนกิเลสที่มันถาโถมในใจของเรา
 ถ้าเราทำความสงบของใจเข้ามา ใจมันสงบระงับ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี

เวลาวิปัสสนาขึ้นมาเห็นภาวนามยปัญญา ปัญญาที่ฟาดฟันกิเลสในหัวใจของเรา มัน
 ที่มันอึ้งเลยละ แหม! คนคนหนึ่งทำไม้มันพิเศษขนาดนี้ เวลาภาวนานะ เวลามันเห็นมรรค
 เห็นผลในใจ ไอ้โฮ! คนคนหนึ่งนะ จิตดวงหนึ่งทำไม้มันมหัศจรรย์ขนาดนี้

หลวงตาท่านถึงบอกไง บุคคล ๔ คู่ โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกิทาคามีมรรค
 สกิทาคามีผล อนาคามีมรรค อนาคามีผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล บุคคล ๔ คู่ จิตดวงเดียว

เป็นได้หลากหลายนัก จิตดวงเดียวมันพัฒนาได้ขนาดนั้น เวลามันรู้มันเห็นอย่างนี้แล้วมันยิ่งมหัสจรรย์เข้าไปใหญ่ เห็นใหม่ ท่านถึงให้เห็นตรงนี้ไง ให้เห็นหัวใจของเราไง

ห้าม ห้ามทำร้ายตัวเอง ห้ามฆ่าตัวตาย คำสอนมันมีความมุ่งหมายอย่างนี้

แต่ความมุ่งหมายอย่างนี้ป๊อ ที่นี้คนเรามันมีเวรมีกรรมใช้ใหม่ พอมีเวรมีกรรมขึ้นมา มันทำไปแล้ว ทำร้ายไปแล้ว เพราะมันทุกข์มากจนยับยั้งไม่ได้ ทำลายไปแล้ว ทำลายไปแล้ว คนมันผิดพลาดไปแล้ว เราก็ช่วยเหลือเจือจานกัน

ไม่ใช่คนผิดพลาดไปแล้วนะ เอ็งผิด ห้ามหมดเลย เอ็งไปอยู่ของเอ็งคนเดียว...มันไม่ใช่อย่างนั้น เวลามันผิดแล้วเราก็แก้ไข เราก็แก้ไข เราก็ระลึกถึงกัน เราสร้างคุณงามความดีให้กัน มันจะผิดไปไหน

พระไตรปิฎกพูดอย่างนั้น พูดอย่างนั้นจริงๆ นี่ไม่ได้กล่าวตู่พุทธพจน์นะ เราเคารพ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ไม่ใช่มากกล่าวตู่พุทธพจน์อีก ไม่ใช่ พุทธพจน์พูดอย่างนั้นจริงๆ ในตำราว่าอย่างนั้นในพระไตรปิฎก แต่เรามาหนักถึงน้ำใจสิ นึกถึงความระลึกถึงกันนะ นึกถึงคุณงามความดีที่เราจะยื่นให้กันนะ มันผิดตรงไหน

นั่นก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้ ไม่ได้ก็คับแคบ เวลาบอกว่า กรรมฐานคับแคบ กรรมฐานเอาแต่พุทโธ กรรมฐานไม่รับฟังอะไรเลย

กรรมฐานเอาของจริง ไม่ใช่คับแคบ ใจที่กว้างขวาง กว้างขวางจนจับต้นชนปลายไม่ได้ ไม่มีหลักมีเกณฑ์ ไม่มีอะไรสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอัน

เวลากรรมฐานขึ้นมา พุทโธๆ ให้จิตมันตั้งมั่น จิตตั้งมั่นเป็นจิตของเรา จิตของเราตั้งมั่น จิตของเราคั่นคว่าของเรา จิตตั้งมั่นให้ชำระล้างกิเลสในใจของเรา ถ้าชำระล้างกิเลสในใจของเราละ เป็น อตฺตตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน นี่เป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติภูมิในใจดวงนั้น

แล้วใจดวงนั้นทำไมจะสั่งสอนคนอื่นไม่ได้ ทำไมใจดวงนั้นจะบอกคนอื่นไม่ได้ สิ่งที่เป็นมามันเป็นมาจากใจดวงนั้น ใจดวงนั้นรู้แจ้งแทงตลอดจากการกระทำของจิตทั้งหมด แล้ว

จิตดวงอื่นที่เขาทุกข์เขายากอยู่ที่นี่ เราจะบอกเขาให้เป็นหนทางให้เขาแก้ทุกข์ ให้เขาบรรเทาทุกข์ มันจะผิดตรงไหน

นี่ว่าอย่างนั้นเลยนะ ว่าพุทธพจน์ กล่าวตู่ณะ

จะนั้น ไฉนที่เขาบอกว่าต้องระบुชื่อ

ไฉนระบुชื่อ เราก็เข้าใจได้ ระบुชื่อมันก็เป็นอุทิศเจาะจง เราก็ระบुชื่อของเรา ระบुชื่อขณะที่เราแผ่เมตตา ระบुชื่อต่อเมื่อเราอุทิศส่วนกุศล เราก็ระบुชื่อได้ ไม่ต้องเข้ากรรมฐานถึงระบुชื่อ

แต่ไฉนที่ระบुชื่อๆ ไฉนเวลาเขาพูดไปไง ถ้าทำอย่างนั้นบ๊ีบ เราก็ทำสมมติไม่ได้ เราทำไม่ได้ เราก็ต้องไปจ้างพระใช้ไหม พระองค์ไหนที่ทำได้ เราก็เอาเงินให้เขาให้ระบुชื่อหรือ

เราก็ระบुชื่อได้ ไม่เข้าสมมติก็ระบुชื่อได้ เวลาเรากรวดน้ำเราก็อุทิศเจาะจงก็ระบุชื่อตำราเขียนไว้อย่างนั้น ให้อุทิศเจาะจงระบุชื่อไปเลย แล้วถ้าเราจำชื่อไม่ได้ก็ปฐาตายาย ถ้าระบุชื่อไม่ได้ก็เจ้ากรรมนายเวร

เพราะคนมีเวรมีกรรมต่อกัน จากหัวใจของเรา ผู้ที่มีเวรมีกรรม เราอุทิศให้ผู้ที่มีเวรกรรมกับใจของเรา สายบุญสายกรรมมันถึงหมดแล้ว ใครมีเวรมีกรรมต่อเราละ แล้วจิตดวงนี้มันมีกรรมต่อเขา แล้วจิตดวงนี้มีกรรมต่อเขา จิตดวงนี้มันทำความดี พอจิตดวงนี้ทำความดี จิตดวงนี้ก็อุทิศส่วนกุศล อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรแก้ใจของเรา นี่ไง ทำไมจะไม่ได้ ได้ทั้งนั้นนะ

เพียงแต่ว่าการอุทิศเจาะจง ท่านก็สอนมา สอนให้ทำคุณประโยชน์ร้อยเปอร์เซ็นต์ ทำประโยชน์ให้เต็มที่ แล้วทำประโยชน์ต่อเนื่องไป

ไฉนที่พูดถึงคนเชื่อนะ คนเชื่อยังทะเลาะกันขนาดนี้เลย แล้วไฉนที่คนมันไม่เชื่อ ไฉนที่มันไม่เชื่อมรรคผล ไม่เชื่อนรกสวรรค์ ไม่เชื่อเรื่องภูตผีปีศาจ ไม่เชื่อเรื่องจิตวิญญาณ โอ้ย! มันยังหัวเราะเยาะเราตายห่าเลย เราไปนั่งเถียงกัน อายไฉนที่มันไม่เชื่อ เอาคนเชื่อแล้วทำคุณงามความดีของเราดีกว่าเนาะ

นี่พูดถึงว่ากรรมของสัตว์ มันเป็นกรรมของสัตว์ เราเห็นใจมากนะ เราเห็นใจมาก เพราะว่าความผูกพันนะ ความรักความผูกพันมันมีต่อกันทุกๆ คน แล้วคนที่เรารัก คนที่เรา

ปรารถนาดี แล้วมาทำอวัธนิบาตกรรมไป มันสะท้อนใจนะ แต่เราต้องอยู่กับปัจจุบันนี้ไง สิ่งนี้มันผ่านไปแล้ว ผ่านไปแล้ว เราก็จะทำคุณงามความดีถึงกัน ถ้าทำคุณงามความดีถึงกัน ระลึกถึงกันได้ ทำได้

นี่มันเป็นกรรมของสัตว์ สัตว์โลกเป็นไปตามกรรมไง เขามีเวรมีกรรมของเขา เขาทำของเขาไปแล้ว เราก็ตั้งสติให้เป็นเครื่องระลึก เราจะทำคุณงามความดี แล้วสร้างคุณงามความดีอุทิศให้กับเขา แล้วเราทำตัวเราให้เป็นประโยชน์ขึ้นมา

ยิ่งปฏิบัติไป เข้าใจไป เต็มพอเกิดปัญญาเนะ มันจะเข้ามาในสิ่งที่เราพูดไป เพราะเวลาคนเราสติปัญญามันแจ่มแจ้งนะ มันชัดเจน พอสติปัญญาไม่แจ่มแจ้งมันกึ่งๆ อย่างนี้จบ

ถาม : เรื่อง “ไม่รู้ว่าจะปฏิบัติอย่างไรต่อไปครับ”

กราบนมัสการหลวงพ่อบุญราวีแล้วผมเขียนถามหลวงพ่อกับแนวทางการปฏิบัติโดยเปรียบเทียบกับกีฬาชกมวย เมื่อได้รับคำตอบจากหลวงพ่อบุญราวี ผมก็ทำต่อเรื่อยมา เมื่อพบเจอศิลปะต่างๆ ในชีวิตประจำวันก็เก็บๆ ข้อมูลไว้ สังเกตความเชื่อมโยงของศิลปะ วันไหนขยันก็ทำสมาธิ พุทโธๆ แล้วหยิบปมรากนั้นขึ้นมาพิจารณา

ผลของการทำรูปแบบนี้คือผมจะได้บทสรุปที่เป็นความเห็นเกิดจากใจของผมเอง มันอาจจะเหมือนธรรมชาติขอดิตทั่วไปนั่นแหละ แต่เมื่อผมทำขึ้นเอง ธรรมชาติมันก็ต่างกันมากๆ เพราะทำเองมันก็จะโจมตีศิลปะในใจตนเองโดยตรง

จนถึงตอนนี้ผมเห็นชัดเจนว่ายังไม่มีศิลปะตัวใดตายขาดไปจากหัวใจเลย แต่ที่ทำมาทั้งหมดนั้นมันบั่นทอนกำลังศิลปะไปแน่ๆ มากบ้างน้อยบ้าง

ต่อมาวันหนึ่ง ผมเจอความแปลกอย่างมาก วันนั้นผมพิจารณาเกี่ยวกับร่างกายผู้หญิง ใจผมเรียกตรงไหนผู้หญิง ผมพิจารณาฝึก แยกส่วน เผา ทบ เปลี่ยนรูปร่าง ทะลวงไปทุกสัดส่วนจุดันมากๆ สุดท้ายได้บทสรุปคลายใจของผมเอง ซึ่งผมคุ้นเคยกับผลลัพธ์ลักษณะนี้ได้

แต่หลังจากได้บทสรุปนั้น จิตกลับมีความตั้งมั่นที่ละเอียดกว่าปกติอย่างเห็นได้ชัด ตั้งมั่นคนละแบบกับที่ผมทำงานดังกล่าวมาทั้งหมด ผมพูดไม่ถูก ผมเห็นว่ามันละเอียดและมี

ความต่าง และในขณะนั้นสิ่งที่ปรากฏคือเห็นจิตที่กอดรัดชั้นหรือรัดยึดจับร่างกายร่างนี้ไว้ มันไม่ได้เป็นความคิด ไม่ได้เป็นคำๆ ออกมา แต่ภริยานั้นกลั่นออกมาจากคำพูดภายในว่า ชั้นนี้เป็นของกู คือจิตเห็นชั้นนี้เป็นของจริง ในขณะนั้นไม่ได้รู้สึกว่าเป็นจิตคือผม (ผู้ถาม) แต่เห็นจิตคือจิต เห็นจิตยึดชั้นนี้เป็นของตัวเอง

ผมไปต่อไม่ถูกครับ มันไม่เหมือนนิเลสสวนกลับเมื่อสมาธิอ่อน สิ่งนี้ปรากฏในขณะที่ตั้งมัน ผมไม่มีความมั่นใจเลยว่าไอ้การพิจารณาที่เคยทำมานั้นมันจะได้ผลกับสิ่งที่ปรากฏนี้ไหม เพราะมันเหมือนคนเล่นเกม คนละกีฬา คนละอย่างกันเลย มันเหมือนผมชกมวยมาตลอด วันหนึ่งบังเอิญขึ้นเวทีผิด เจอเพลงดาบฟาดมาเสียอย่างนั้น ไม่เจ็บไม่ปวด แต่เลือดอาบอยู่กลางเวที กราบหลวงพ่อบุญช่วยชี้นิ้วด้วยครับ ถ้าผมเข้าใจอะไรผิด รบกวนแก้ผมด้วยครับ จะได้ไปทำใหม่ กราบขอบพระคุณ

ตอบ : อันนี้กราบขอบพระคุณนะ ไอ้ที่ทำๆ มา ย้อนกลับ มันย้อนกลับว่า เวลาประพาศปฏิบัติส่วนใหญ่แล้วก็เข้าใจว่าตัวเองมีสมาธิ แต่เวลาถ้ายังไม่สมาธินะ ส่วนใหญ่แล้วเขาต้องให้ทำ ให้ทำถ้ามันใช่ปัญญาๆ ตรีภในธรรมๆ มันจะเป็นปัญญาอบรมสมาธิ

ถ้าเป็นปัญญาอบรมสมาธิ เวลาเป็นปัญญาอบรมสมาธิมันก็มีรสชาติ แต่เพราะคนปฏิบัติใหม่ พอคนปฏิบัติใหม่เวลาเกิดปัญญาแล้วก็คิดว่านั่นเป็นวิปัสสนา เวลาวิปัสสนาแล้วจิตนี้เป็นได้หลากหลายนัก จิตนี้มันก็ให้ค่าตัวเองมากเกินไป เวลาจิตให้ค่าตัวเองมากเกินไป ส่วนใหญ่เวลาคนปฏิบัติมาแล้ว เวลาปฏิบัติไปแล้วเข้าใจว่า เข้าใจว่าตัวเองสิ้นกิเลส เข้าใจว่าตัวเองมีคุณธรรม มีคุณธรรมเพราะจิตมันว่างๆ ว่างๆ ว่าง

ที่เขาบอกว่ามันเป็นธรรมะยอดเยี่ยมๆ เขาบอกเหมือนธรรมะยอดเยี่ยมเลย แต่นั่นมันไม่เหมือน ที่ทำๆ มารสชาติมันแตกต่างกัน รสชาติมันแตกต่างกันมาก

เวลามันแตกต่างกันมากเพราะมันเห็นแล้วมันแตกต่างกัน เวลามันแตกต่างกันแตกต่างกันคือมันดีขึ้น

เวลาเราหายๆ โดยสามัญสำนึกของคนเราเวลามีอาการอะไรกระทบ เรารู้กันได้ แต่โดยอาการของสมาธิ อาการของความสงบ ส่วนใหญ่แล้วไม่ค่อยเข้าใจ แล้วเวลาไปเป็นสมาธิจริงๆ กลับงงนะ “ไอ้ที่ผมเป็นนี่มันคืออะไร ไอ้ที่ผมเป็นนั่นคืออะไร” นั่นแหละคือสมาธิ

ฉะนั้น เวลาถ้ามันเป็นปัญญาอบรมสมาธิ ที่เราตรึกในธรรมๆ เราให้ทำอย่างนั้นมา เวลาครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติมาท่านจะพูดอะไรของท่าน พูดอะไรของท่าน เวลาพูดอะไรของท่านเพราะอะไร เพราะว่าความคิดความเปรียบเทียบกับในเรื่องปัญญา ในเรื่องข้อมูลมันน้อย สมัยหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์เรานั้นยังไม่มีดาษตินขนาดนี้ไง เดี่ยวนี้มันมีดาษตินไปหมดใจ แล้วธรรมะร้อยแปด อย่างเช่นที่เขาบอกว่าอ่านบทความ อ่านต่าง ๆ มันมีการเสนอมานะในสังคมทั้งนั้นนะ แต่ด้วยวุฒิภาวะของเรา เราไปเจอเข้าเราก็ทึ่ง

แต่ส่วนใหญ่ นะ เวลาเราอ่านแล้วนะ ภาษาเรานะ โทษนะ มันทุเรศ เราอ่านหนังสือเรื่องธรรมะๆ อ่านแล้วมันสะอิดสะเอียน มันไม่มีเนื้อหาสาระ นิยายธรรมะมันยังดีกว่านั้นนะ นี่มันเขียนกันมาได้ยังไง มันพูดออกมาโดยสิ่งที่วุฒิภาวะ วุฒิภาวะมันอ่อนแอมาก

นิยายนะ ละครทีวี ทวิภพ ๓ ภพ ๔ ภพอะไรเดี๋ยวนี้ ใ้อเรื่องเดี๋ยวนี้นะมันจะพูดถึงเรื่องจิตวิญญาณ มันจะเหมือนกับทางตะวันตก แวมไพร์ไง กำลังมาดั่ง เดี๋ยวนี้อะไรไทยเป็นอย่างนั้นหมดเลย มี ๒ ภพ ๓ ภพ อู้! อ่านอย่างนั้นยังดีกว่าไปอ่านธรรมะที่ขายตามท้องตลาดอีก ใ้อันนั้นยังมีคติความดีความชั่วอยู่บ้างนะ ใ้อันนั้นเป็นอย่างนั้นนะ

ฉะนั้นบอกว่า ธรรมะยอดฮิต เสียหายคนตายไม่ได้อ่านนะ ธรรมะยอดฮิต แต่ถ้าอยู่แล้วมันดี ใ้อันนี้เวลายอดฮิต

แต่เขาบอกว่าเวลาเขาทำแล้ว เวลาเขาทำเองขึ้นมารสชาติมันต่างกัน รสชาติมันต่างกันมากๆ เวลาต่างกันมากๆ พอเขาทำไป มันมีกำลังแล้วไปโจมตีกิเลสในใจของตน กิเลสในใจของตน พิจารณาไป นี่รสชาติหนึ่งนะ ใ้อันนี้เป็นอีกรสชาติหนึ่ง

ถ้ารสชาติ เราจะบอกว่า จะทำอะไรนะ ถ้าช้ำหั้น ขวาหั้น ทำอะไรไม่ถูก พุทโธไว้ พุทโธๆๆ ทำความสงบของใจไว้ ถ้าใจมันละเอียดแล้ว ถ้ามันรู้มันเห็น มันรู้ด้วยกำลังของจิตนะ จิตนี้มันหัตถ์จรรยมาก

เหมือนคนเลยนะ คนเรา ดูลิ ไม่มีการศึกษาก็ต้องเป็นกรรมกรแบกหาม ถ้าคนมีการศึกษาเขาก็ทำงานทางเอกสาร แล้วผู้ที่จะเป็นเจ้าของธุรกิจเขาก็ต้องเสี่ยง ความเสี่ยงของเขา เขาล้มลุกคลุกคลานขนาดไหนเขาก็ทำ ล้มแล้วก็ลุก ล้มแล้วก็ลุก

ไม่มีเศรษฐกิจคนใดบอกว่าทำแล้วประสบความสำเร็จง่าย...ยาก เศรษฐีส่วนใหญ่ล้มแล้วก็ลุก ล้มแล้วก็ลุก ลูกจนทำแล้วประสบความสำเร็จของเขา นี่ก็เหมือนกัน นี่คือการกระทำ ถ้าทำจริงมันเป็นแบบนี้

ไอ้นี้ก็เหมือนกัน สิ่งที่ว่าเราทำแล้วๆ ถ้าทำสิ่งใดแล้วมันล้มลุกคลุกคลาน ทำอะไรไม่ได้ พุทโธไว้ พุทโธไว้ ถ้าพุทโธไว้จิตมันจะดีขึ้น พุทโธๆ นี่

ที่นี้คนเรามันพุทโธไม่ได้ไง มันพุทโธไม่ได้เพราะอะไร เพราะกิเลสมันรู้ตัว หลวงตาท่านสอนประจำ ที่เราล้มลุกคลุกคลานนี่ไม่ใช่ธรรมะนะ กิเลสทั้งนั้น กิเลสที่มันตัวคือตัวด้านตัวทำให้เราล้มลุกคลุกคลาน แต่ถ้าเป็นจริงๆ จิตสงบนั้นนี่คือธรรม

แล้วกิเลสมันกลัวธรรมมาก กลัวธรรมที่สุด แล้วเราปฏิบัติธรรมๆ พอปฏิบัติธรรม กิเลสมันก็บังงา มันอ้างว่านี่เป็นธรรมๆ ใจ เป็นธรรมคือธรรมะเราสร้างขึ้นมาจากใจ ธรรมะเราคิดไปเอง เราละเมอเพื่อพักไปเอง แล้วมันก็ไม่เห็นได้ประสบความสำเร็จเลย มันละเมอเพื่อพักไปก็ อู้ฮู! ปฏิบัติแล้วจะสิ้นกิเลสๆ พอมันเสื่อม หหมดเลย แล้วก็เหนื่อยเนื้อดำใจ แล้วก็ผิตพลาดไปตลอด

แต่ถ้าพุทโธๆ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราท่านให้พุทโธๆ พุทโธไว้ พอพุทโธไว้ จิตมันละเอียดขึ้นๆ ละเอียดขึ้นๆ พอมันรู้มันก็รู้เข้ามา

นี่ผมทำเองนะ เวลาจิตผมสงบขึ้นมา ผมโจมตีเข้าไปที่กิเลสเลย เออ! แล้ว อู้ฮู! มันดีขึ้นนะ มันชัดเจนขึ้นเลย แต่รู้ที่อยู่ไม่มีกิเลสตัวใดขาดไปจากใจเลย

มันเรื่องธรรมดา เพราะอะไร เพราะเรายังไม่เป็นกิจจะลักษณะ

แล้วเวลามันจะเป็นกิจจะลักษณะ เขาบอกว่า ต่อมาวันหนึ่งเขาพิจารณารูปผู้หญิง

นี่ก็เหมือนกัน พิจารณารูปผู้หญิง เราพิจารณาฝึกหัดได้ด้วยปัญญา ปัญญาพิจารณาไปแล้วถ้ามันสรุปลงมันก็ลงสมาธิทั้งนั้นนะ มันลงสู่สมาธิได้ ที่นี้พอลงสู่สมาธิ เวลาเหตุมันสรุปขึ้นมา เขาเห็นของเขาในใจว่า เห็นจิตมันไปกอดขันธุ์นะ

จิตเห็นอาการของจิตนะ เห็นจิตไปกอดขันธุ์ แล้วจิตมันเป็นจิต จิตมันไม่ใช่เป็นกิเลส จิตมันไม่เป็นเรา จิตมันเป็นจิตจริงๆ ขันธุ์ก็เป็นขันธุ์จริงๆ นี่เห็นไหม

เราจะบอกว่า สิ่งที่ตอบคำถามกรรมมา แล้วนี่เขาพูดเอง เวลาคนปฏิบัติแล้ว เวลาคนไม่รู้พูดไม่ได้ หลวงตาใช้คำนี้ละ คนไม่รู้พูดไม่ได้ คนไม่เห็นสมาธิพูดสมาธิไม่ถูก คนที่ภาวนายังไม่เห็นสิ่งใดที่เป็นขึ้นเป็นอัน มันพูดสิ่งนั้นไม่ได้ สิ่งที่มีนศึกษามาก็อจามา สิ่งที่ยังคุรบาอาจารย์เทศน์มาก็จินตนาการ เวลาพูด พูดไปแต่จินตนาการ

แต่ถ้าใครไปรู้ไปเห็นอะไรนะ ดูลิ เวลาหลวงตาทำนพูด ทำนพูดถึงของทำน เวลาจุดและต่อม มันเป็นมะพร้าวลูกหนึ่งมีสองขั้ว ดีและชั่ว ใอันนี้เป็นรูปธรรมที่รู้เห็นในรูปแบบนั้นที่เราใช้คำว่า “วิทยานิพนธ์” วิทยานิพนธ์ของจิตมันมี

ของหลวงปู่ขาวอย่างนี้ เห็นจิตของตนเปรียบเหมือนกับเมล็ดข้าว เมล็ดข้าวถ้ามันตกลงสู่พื้น ได้หว่านได้ไถ ตกสู่พื้น มันก็จะงอกขึ้นใหม่ เมล็ดข้าวถ้าได้สีได้หุงแล้วเมล็ดข้าวนั้นไปปลูกไม่ได้อีกเลย

วิทยานิพนธ์ของจิตแต่ละคนไม่เหมือนกัน แต่พวกเรามันลูกศิษย์ลูกหา อย่างที่ว่า ได้ยินได้ฟังมาบ่อย ได้รับบทความมาเยอะ มันก็ไปเอาความรู้แล้วก็ไปแต่งเติมตบแต่ง แล้วก็บอกว่านี่วิทยานิพนธ์ของเรา

โธ่! กรณีอย่างนี้จะเป็นกรณีแบบจิตที่มีนชาดวุฒิกาวะ ถ้าวุฒิกาวะ เราทำของเราเองขึ้นมามันจะเป็นประโยชน์กับเราจริงไหม ถ้าเราไปหยิบไปฉวยอะไรมาแล้วก็มาดัดแปลงให้เป็นของเรา เราก็โกหกตัวเอง เราโกหกตัวเองของเรา เราทำให้จิตของเราที่ควรมีโอกาสได้ผลการปฏิบัติที่จะเป็นความจริง มันก็เลยกลายเป็นความจอมปลอมไปเสีย จอมปลอมเพราะเราโลภมาก เรามักง่าย เราอยากได้ เราอยากให้มันเป็น แล้วเราก็ไปทำลายโอกาสของเราเอง

เวลาเราคิดเรื่องนี้แล้วเราเศร้าแหละ เพราะเราปฏิบัติ เราอยู่กับครูบาอาจารย์ เราจะขึ้นไปหาครูบาอาจารย์ เราก็เปิดอกๆ เลย ของทำน เราเคารพบูชามาก แล้วของเรา เรามีอะไรเราก็พูดอย่างนั้นนะ

เราจะมาระลึกถึงหลวงตาไป เวลาทำนขึ้นไปหาหลวงปู่มัน ทำนบอกว่าด้วยความเคารพ เคารพหลวงปู่มันมาก แต่การปฏิบัติของเรามันมีข้อเท็จจริง เราก็มีของเรา เราก็เอาของเราแผ่ออกไป เหมือนกับการโต้เถียงกัน การตรวจสอบกัน

ท่านบอกว่า เราก็มียของเรา ที่เวลาเราเถียงท่านเราเถียงด้วยความเคารพนะ เถียง เพราะว่าเรามีความรู้ไง เราปฏิบัติมาแล้วเรามีประสบการณ์ไง แล้วประสบการณ์นี้มันจริง หรือไม่จริงไง ก็เอาอันนั้นนะตีแผ่ให้ท่านตรวจสอบไง นี่เถียงด้วยความเคารพ ถ้าเคารพ เคารพอย่างนี้

แล้วบอกว่า เคารพที่ไรก็หน้าหงายทุกที ไม่เคยชนะเลย แพ้

กิเลสจะชนะธรรมะไปไม่ได้ กิเลสไม่มีทางชนะธรรมะ แต่เพราะเรามีใจ

แต่ไม่อย่างนั้น เวลาไปหยิบไปจับไปฉวยมาว่าเป็นสมบัติของเรา ไปหยิบไปจับไปฉวยมาแล้วก็ด้วยความอยากมีวุฒิภาวะ แล้วเขียนหนังสือกัน

เราดูหนังสือแล้ว เพราะอย่างที่พูด สำนัก สำนักหลวงตากี้รู้เลย พูดนี้รู้เลยมาจาก หลวงตา อันนี้มาจากหลวงปู่ขาว อันนี้รู้เลย เอ็งพูดมาเถอะ มันเป็นสำนัก สำนักอย่างนี้ บ๊ีบ นี่คือสัญญา นี่คือจำมา วิทยานิพนธ์นี้ไปลักเขามา แล้วก็พยายามจะมาดบแต่งให้เป็น วิทยานิพนธ์ของตน...ใช้ไม่ได้! แล้วคิดดูสิ มันทำลายโอกาสของคนทั้งนั้นนะ

แต่ถ้าเราเป็นจริงนะ พุทโธๆ พุทโธนี่จริงๆ เลยนะ เพราะจิตเราสงบจริงๆ แล้วเวลา มันเกิดขึ้นนะ มันเหมือนท้องนาของเรา ไร่นาของเรา เราเป็นคนไถเองทำเอง ถ้ามันเกิดผล ขึ้นมาก็จากน้ำมือ จากน้ำมือ นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราพุทโธ พุทโธจากหัวใจของเรา ถ้า หัวใจเราสงบแล้ว ถ้ามันรู้มันเห็น

ที่มันรู้มันเห็นขึ้นมา ถ้ามันเห็นจริงๆ มันจะเห็นอย่างนี้ เห็นที่คำถามใช้ใหม่ “เวลา ผลของมันที่เกิดขึ้น ขณะที่ปรากฏขึ้นคืนนั้น เห็นจิตนี้กอดรัดกับขันธุ์ ร้อยรัดยึดจับร่างกายนี้ ไว้ มันไม่ใช่ความคิด มันไม่ใช่เป็นคำๆ ออกมา แต่กิริยานั้นกลั่นออกมาเป็นคำพูดภายหลัง ได้ว่า ขันธุ์นี้เป็นของกู ขันธุ์นี้เป็นของกู”

เห็นไหม ขนาดไปเห็นยังของกูๆ อยู่นะ นี่ไปเห็น นี่เห็นใจ มันจะเห็นดีขึ้นอย่างนี้ นี่ เราบอกว่ามันจะเห็นดีขึ้นอย่างนี้ ที่เราบอกว่าเห็นกิเลสๆ นี่เห็นมันใจ นี่ใจ จิตเห็นอาการของ จิตใจ นี่เห็นขันธุ์ใจ

เวลาขันธุ์ ขันธุ์น้ำหรือ ขันธุ์ไก่อหรือ แอ็กอีแอ็กแอ็ก ขันธุ์ไก่ ขันธุ์ตักน้ำ แล้วขันธุ์ ๕ ละ แล้ว รูปละ แล้วเวทนาละ สัญญาละ สังขารละ วิญญาณละ

ถ้าเห็นวิญญาณจะรู้ว่าวิญญาณในขั้นที่ ๕ กับวิญญาณในปัจจุสมุปบาทมันแตกต่างกันอย่างไร เวลาปฏิบัติไปมันจะลึกลงไปกว่านี้ พุดไปเดี๋ยวจะว่าบ้า นี่เพียงแต่ว่ามันเห็นมันก็เป็นประโยชน์

เราจะบอกว่า คนที่ประพฤติปฏิบัติพยายามทำความสงบของใจเข้ามา แล้วใจมันพัฒนาขึ้นมามันจะรู้ละเอียดไปเรื่อยๆ ใจ รู้จากสามัญสำนึกของคน รู้จากอำนาจวาสนาของคน รู้จากละเอียดขึ้นไป จนจิตเห็นอาการของจิต จิตเห็นกิเลส

เวลาครูบาอาจารย์ท่านถามนะ รู้จักกิเลสไหม รู้จักกิเลสหรือเปล่า คนเราจะฆ่ากิเลส มันต้องรู้จักกิเลส เห็นตัวกิเลส แล้วระหว่างกองทัพธรรมกับกองทัพกิเลส กองทัพธาตุขันธ์ เวลาภาวนามยปัญญามันเกิดขึ้น ธรรมะกับกิเลสมันฟาดฟันอยู่บนหัวใจของเรา อยู่บนสมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน

เวลาปัญญามันเกิดนะ มันฟาดมันฟันนะ งานชอบ งานชอบ งานที่ว่าธรรมะ ศีล สมาธิ ปัญญา สัจธรรมๆ สมาธิก็สมาธิธรรม ปัญญา ก็ปัญญาธรรม สติก็สติธรรม สัจธรรม สัจธรรมที่เราชวนขวยฝึกหัดขึ้นมา มันฟาดฟันกับกิเลส

กิเลสคือครอบครัวของมารที่มันยึดมั่นหัวใจเราให้ เห็นตัวมัน จับตัวมันได้ แล้วมีการพิจารณากัน ฟาดฟันต่อกัน นั่นแหละภาวนามยปัญญา ปัญญาอย่างนี้ที่ว่าจะแก้กิเลสใจ แล้วปัญญาอย่างนี้มันเกิดที่ไหนล่ะถ้ามันไม่เกิดจากสัมมาสมาธิ

นี่ไม่มีสมาธิ เวลามันเกิด มันเกิดก็เป็นสัญญาทั้งนั้น เวลาเกิดมันก็เป็นจินตนาการทั้งนั้น แล้วถ้ามันไม่เกิด ไม่เกิดก็ไปขโมยจากครูบาอาจารย์มา

เวลาครูบาอาจารย์เทศนาว่าการนะ ไม่ใช่ขโมย ท่านเทศนาว่าการสั่งสอนพวกเรา เราฟังแล้ว นั่นเป็นสมบัติของท่าน เราฟังแล้วเราต้องใช้ปัญญาของเรา เราต้องพลิกแพลงให้เป็นสมบัติของเรา

เราฟังแล้วเราพยายามเอาเป็นคตธรรม เป็นหัวเชื้อ เป็นสารตั้งต้น แล้วเราพยายามฝึกหัดของเรา อันนั้นเป็นสารตั้งต้นแล้วฝึกหัดให้มันขึ้นมาให้มันเป็น แล้วพอมันเป็นขึ้นมา เป็นของเรา ธมฺมสากัจฉา เอตมฺมงฺคลมฺตฺตมฺ สิ่งที่เป็นธรรมๆ พุดเมื่อไหร่ พุดที่ไหน พุดได้ทั้งนั้นนะ แล้วถ้ามี ไม่รู้ไม่เห็นพุดไม่ได้ ถ้ารู้ถ้าเห็นก็พุดได้

นี่ก็รู้เห็นชั้นนี้ไง รู้เห็นชั้นมันจริง ๆ ชั้นนี้เป็นของกู ๆ

เห็นไหม ถ้ารู้เห็นอย่างนั้น เห็นแค่นั้นก็พูดได้แค่นั้นนะ ถ้าไม่เห็นพูดไม่ได้ แล้วถ้าคนอื่นมาพูดอย่างนี้กับผู้ถามนะ ผู้ถามบอกว่า มึงอย่ามาโกหกนะ มึงไม่รู้ไม่เห็นอย่ามาโกหกนะ แต่เวลามันรู้มันเห็น เห็นไหม มันพูดโต้น ๆ เลย แล้วรู้ด้วย ทั้งรู้ทั้งเห็นเลย

ฉะนั้น รู้เห็นอย่างนี้แล้ว ทีนี้คำถามเขาถามว่า แล้วควรทำอย่างไร

พูดเสียนานเชียว ก็อยากให้หลวงพ่อบอกว่าทำอย่างไร พูดแล้ว แหม! หลวงพ่อพูดจบแล้วผมยังไม่รู้เรื่องเลย ให้ทำอย่างไร

ก็กลับไปพุทโธ

หลวงปู่เจี๊ยะเวลาท่านประพฤติปฏิบัติแล้วท่านมีคุณธรรมของท่าน ท่านบอกไม่พูดให้ใครฟังเลยยกเว้นหลวงปู่มัน ท่านขึ้นไปหาหลวงปู่มันถึงเชียงใหม่ เวลาได้โอกาสแล้วก็ไปหาหลวงปู่มันนะ เล่าให้หลวงปู่มันฟังจบเลย แล้วก็ถามหลวงปู่มันว่า “แล้วให้ผมทำอย่างไรล่ะ”

หลวงปู่มันบอกว่า “ก็ทำเหมือนเดิม ทำเหมือนเดิม” นี่หลวงปู่มันบอกหลวงปู่เจี๊ยะไป “แล้วทำอย่างไรล่ะ”

“ก็ทำเหมือนเดิม”

เหมือนเดิมเพราะมันทำอย่างเดิมมามันถึงได้ผลมาอย่างนี้ ถ้าได้ผลมาอย่างนี้แล้วมันก็ต้องเริ่มต้นจากพื้นฐานเดิมนี้ต้องรักษาไว้ แล้วทำให้มันเหมือนเดิม ให้มีสติมีสมาธิมากขึ้น แล้วใช้ปัญญาฝึกหัดไป แล้วมันจะเป็นสมบัติของตน มันจะเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันทิฎฐิโก เป็นสมบัติของตน

อันนี้ก็เหมือนกัน ให้ทำอย่างไร ๆ

แล้วจะทิ้งอันนี้ไปใช่ไหม สิ่งที่เราทำมา ๆ ชั้นนี้เป็นของกูเพราะอะไรล่ะ ก็เพราะเราพิจารณาของเรา มา พิจารณาผู้หญิง แยกแยะแผดเผา มัน นั่นนะปัญญาอบรมสมาธิ พอมันปล่อยแล้ว มันปล่อยแล้วก็มาเห็นเป็นชั้นนี้ไป กอดมันไว้เลย แล้วมาสรุปเอาเองทีหลังว่า ชั้นนี้เป็นของกูไป

แล้วพิจารณาไปแล้ว ชั้น ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ชั้น ๕ ของกุได้ใหม่ ชั้น ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ชั้น ๕ แล้วชั้นของกุ่มันขัดแย้งกับพระพุทเจ้าใหม่ ถ้ามันขัดแย้งกับพระพุทเจ้า คือปัญญาเรายังไม่ถึงไง

ถ้ามันเป็นสัจจะความจริง ชั้น ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ชั้น ๕ ชั้น ๕ ไม่ใช่ทุกข์ ทุกข์ไม่ใช่ชั้น ๕ สักกายทิฎฐิ ๒๐

แต่ถ้าเป็นของกู ของกูก็ยึดมันไง ชั้น ๕ เป็นของกูๆ เห็นใหม่ เราก็ค่อยทำความสงบของใจเข้ามา แล้วฝึกหัดใช้ปัญญาของเราไป นี่พูดถึงมันจะพัฒนาไปเรื่อยๆ ใจ

เขาถามว่า ให้ทำอย่างไรต่อไป

กลับไปพุทโธนะ กลับไปใช้ปัญญาอบรมสมาธิจนกว่ามันจะมีกำลังละเอียด เตียวกลับมาพิจารณาตรงนี้ กลับมาแล้วมันจะพิจารณาเห็นอย่างนี้ต่อเนื่องไป เพราะสิ่งที่สงบแล้วมันเห็นอย่างนี้ แล้วถ้าเข้าไปแล้วมันก็จะเห็นอย่างนั้น เห็นใหม่

กรรมคือการกระทำ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ที่ทำมาผิดๆ พลาดๆ มันก็เป็นสามัญสำนึก เป็นข้อเท็จจริงของปุถุชน ก็เป็นอย่างนั้นนะ แต่เวลาเราทำขึ้นมามันจะพัฒนาขึ้นดีขึ้นนี่ไง กรรมของสัตว์ๆ กรรมของหัวใจดวงนั้น ดวงใจดวงนั้นมีความสามารถ มีความรู้สึกขนาดไหน ก็จะทำให้ได้คุณธรรม ได้พัฒนาขึ้นมาอย่างนี้ ถ้าพัฒนาอย่างนี้ ทำต่อเนื่องไป

นี่เขาบอกว่า แล้วให้ทำอย่างไรต่อไป ให้ทำอย่างไร

กลับไปทำความสงบของใจเข้ามา แล้วถ้ามันปรากฏผลเป็นอย่างนี้อีก เราก็พิจารณาแล้ว พิจารณาของมัน

แล้วเขาบอกว่า แต่เดิม แต่เดิมเวลาเขาพิจารณาไปแล้ว เขาพิจารณาแบบนักมวยนักกีฬา อู๋ย! สู้มันได้ทั้งนั้นนะ แต่คราวนี้มันเหมือนกีฬาคนละประเภทเลย

โลกกับธรรม โลกคือความจดจำ โลกคือสิ่งที่เราเคยฝึกหัด ธรรมะเหนือโลก เวลาธรรมะขึ้นมา เข้าไป เชอทั้งนั้นนะ ใจที่คาดหมายไว้ไม่ใช่

หลวงตาท่านเรียนถึงมหา เวลาท่านปฏิบัติไปแล้วนะ ตำราอย่างหนึ่ง ความจริงเป็นอย่างหนึ่ง

นี่ก็เหมือนกัน เวลาฝึกขึ้นมา เวลาฝึกมันจินตนาการทั้งนั้นนะ ว่าธรรมะจะเป็นแบบนี้ แต่เวลาปฏิบัติไปแล้วนะ เหมือนก็พาคนละประเภทเลย เหมือนกับขึ้นเวทีผิด แต่จะขึ้นเวทีผิดเวทีถูกก็ขึ้นมาจากการกระทำของเรานั่นแหละ ขึ้นมาจากระสับการณของเราที่เราทำ ขึ้นมานั่นแหละ แต่มันขึ้นมาแล้วมันเป็นธรรมขึ้นมา พอเป็นธรรมขึ้นมา ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ไม่ใช่คาดเดา ไม่ใช่คาดหมาย ไม่ใช่จินตนาการ

ไอ้พวกเราคาดเดาหมดเพราะไม่เคยเห็นของจริง พอคาดเดาไปแล้วก็คิดว่าจะเป็นอย่างนั้น เวลาไปเจอความจริงต่างกับที่คาดเดา นี่ถ้าเป็นจริงนะ ถ้าเป็นจริงต่างกับคาดเดา แล้วเวลาเป็นจริงขึ้นมา ก็พาคนละประเภทเลย คนละประเภท อันนั้นเป็นธรรม

ไอ้ของเราที่คิดๆ เดิมคือกิเลส คือโลก ไอ้ที่เคยคิดมาแต่เดิมกิเลสทั้งนั้นนะ คือความยึดติดความรู้ของตน แล้วยึดติดในความรู้ของตน เวลาไปเจอความจริงเข้า งามะ ก็พาคนละประเภทเลย ทำไปมันคนละเรื่องเลย นี่ระหว่างกิเลสกับธรรม

แล้วพิจารณาบ่อยครั้งเข้าๆ จนธรรมะมีมากขึ้น จนการกระทำเข้มแข็งขึ้น เดี่ยวธรรมะจะเหนือกว่า ทีนี้มันจะไปเป็นธรรมแล้ว พอเป็นธรรมขึ้นมาแล้ว โอ้ย! นั่นกิเลส โอ้ย! ไม่เอา กิเลสไม่เอา นี่เวลาไปรู้แล้วมันจะไม่เอากิเลส แต่ยังไม่เคยเจอธรรม อยู่กับกิเลสอยู่ พอเจอธรรมก็งงงง

นี่ไง ที่หลวงตามอบอกว่า ไม่รู้ถามไม่ได้ ไม่รู้ตอบไม่ได้ ไม่รู้ไม่เห็นพูดไม่ได้ แล้วถ้ารู้ ถ้าเห็นก็พูดตามเท่าที่รู้ที่เห็น รู้มากก็พูดได้มาก รู้น้อยก็พูดได้น้อย ไม่เคยรู้อะไรเลยพูดแต่สัญญา พูดแต่ไปหยิบฉวยของคนอื่นมาว่าเป็นของของตน แล้วก็จินตนาการไป ไม่เป็นความจริง

ถ้าเป็นความจริงต้องเป็นแบบนี้ บัจฉิตตัง สันทิฏฐิโก มันเป็นความจริงของมัน แล้วเป็นความจริงแล้วเราค่อยๆ ปฏิบัติต่อเนื่องไป

นี่แค่เห็นใจ แค่เห็น แค่เห็นแนวทาง แค่เห็นตัวมันนะ ยังไม่รู้เรื่องเลย แล้วค่อยๆ ทำไป เพราะเขาถามว่าให้ทำอย่างไร

กลับมาพุทธโธ ไปหามันไม่เจอหรอก ยิ่งไปหามัน เดี่ยวมันวิ่งหนี กลับมาพุทธโธ เดี่ยวจับมันได้ กลับมาพุทธโธ กลับมาทำความสงบของใจเข้ามา เพราะกิเลสมันอยู่กับเรา ไม่ได้อยู่ที่ไหนหรอก

เวลาวิ่งไปหามัน หาไม่เจอหรอก แต่ถ้าอยู่เฉยๆ นะ พิจารณาของเราดีๆ นะ เดี่ยวมันโผล่มาให้เห็น แล้วจะได้เชือดมันที่นั่น

นี่พูดถึงการปฏิบัติธรรม เอวัง